

Krisen i den franske Syndikalisme.

Af

Alfred Kruse.

Siden Efteraaret har man fra forskelligt Hold — ikke mindst fra den socialistiske Presses og Tidsskriftlitteraturs Side — villet hævde, at der var foregaaet et betydningsfuldt Omslag i den franske Syndikalisme, idet de syndikalistiske Organisationer skulle have vendt de revolutionære Ideer Ryggen og i Stedet for erklæret sig for Tilhængere af en mere socialreformatork Taktik og Virksomhed.

Den syndikalistiske Bevægelse i Frankrig har alle Dage bestaaet af to Fløje: en revolutionær og en reformistisk, der i numerisk Henseende efterhaanden er blevet hinanden nogenlunde jævnbyrdige. Hovedledelsen har dog hidindtil været i Hænderne paa de revolutionære Syndikalister. Dette har naturligvis givet Anledning til, at de to Retninger lejlighedsvis har bekæmpet hinanden, hvad de indre Taktik-Spørgsmaal angaar, medens begge Retninger har staaet samlet udadtil, baade overfor den franske Regering, Arbejdsgiverdømmet og det socialistiske Parti.

Det er derfor ganske fejlagtigt, naar man har betegnet disse indendørs Brydninger, der findes indenfor

ethvert Parti, som et Omslag eller en Krise. Det, der imidlertid er sket, er faktisk kun dette, at der i det sidste Aars Tid har fundet en Udkrystallisering af Syndikalismen Sted, at man har fjernet visse Elementer: Insurrektionalisterne, der havde trængt sig ind i Bevægelsen, uden nogensinde at have hørt hjemme der.

Vil man nu forstaa, hvad det er, der er sket, da maa man først klargøre sig Forskellen mellem Syndikalismen og andre Landes Fagforeningsbevægelse. I Modsætning til de almindelige Fagforeninger, der i Praxis for det overvejende Flertals Vedkommende staar tilknyttet de socialistiske Partier, hviler Syndikalismen i organisationsmæssig Henseende paa Føderalismens Princip. Syndikalismen organiserer Arbejderklassen først i Syndikater, der atter danner lokale Samorganisationer, dernæst i Forbund og sluttelig i en Landsorganisation. Hele Vejen igennem bevares Grundenheden: Syndikatets Autonomi, Fagforeningens Ret til selvstændig at varetage sine egne Interesser. En tilsvarende Selvstændighed gives Samorganisationerne og Forbundene indbyrdes og overfor Landsorganisationen. Altsaa: Føderalismen vil en Koordination, en Ordning Side om Side i fuld Frihed. Centralismen, som knæsættes af de almindelige eller reformistiske Fagforeninger, vil derimod en Subordination under en Overledelse, Fagforeningernes Underkastelse under Forbundsstyrelsens Vilje og Forbundenes Underkastelse under Landsorganisationen. Forskellen imellem disse to Principper er den, at Føderalismen bygger paa Solidaritet og Selvdisciplin, medens Centralismen bygger paa autokratisk Disciplin, der i stærkt organiserede

Lande gør de menige Arbejderes Medbestemmelsesret næsten illusorisk, idet den besluttende Magt centraliseres i de enkelte Fagforeningslederes Hænder. Deraf udspringer den Konflikt mellem Fagforeningsledelse og selve Arbejdermassen, der i de senere Aar har givet sig Udtryk i Strejker uden, stundom ogsaa imod, Fagforeningens Samtykke. Disse Vanskeligheder undgaar de syndikalistiske Organisationer, idet alle Centralstyrelser ikke har besluttende Myndighed. Myndigheden ligger i den enkelte Organisation, hos Arbejderne selv. Og denne Autonomi har paa intet Punkt skadet den organisatoriske Enhed. Thi Enheden er stedse blevet bevaret, idet de lokale Fagforeninger og Forbundene altid har søgt at iværksætte et saa intimt Samarbejde som muligt, samtidig med at man tog det største Hensyn til Landsorganisationens Raad. Man ser derfor, at de franske Arbejdere gennem Tillempninger af det føderalistiske Princip, der giver den enkelte Organisation Selvhæredømme, har kunnet bevare Enheden, selv om det af og til kom til Brydninger angaaende de rent taktiske Spørgsmaal. Og deraf vil man være i Stand til at forklare sig, at de reformistiske Syndikalister har kunnet bøje sig under en revolutionær Ledelses Førerskab.

Det kan derfor fastslaaes, at Enheden i den franske Fagforeningsbevægelse kun kan opretholdes, saalænge Føderalismens Principer lægges til Grund for Arbejdernes faglige Organisationer. Hvilket Princip: enten Føderalismen eller Centralismen, der er det bedste, det, der nærmest svarer til Øjeblikkets økonomiske Udvikling, kan naturligvis diskuteres. Maaske en Kombination af begge

Principer fremtidig vil vise sig at være det mest fuldkomne. Dog bør der i denne Sammenhæng peges paa, at overalt, hvor de centralistiske Principer hersker enevældigt, sprænger de enten den organisatoriske Enhed eller skaber stærke Oppositionstendenser, der paa et givet Tidspunkt kan være stærke nok til at foretage et Brud. I en Række af Lande: Italien, Sverige, de Forenede Stater, Holland og Spanien, har de reformistiske og centralistiske Fagforeninger sprængt større eller mindre Fløje ud af Hovedorganisationen — og i andre Lande: England, Norge og Danmark, fremkaldt en stærk faglig Opposition, der endnu staar organiseret indenfor de gamle Rammer.

Naar det derfor er blevet paastaaet, at der har fundet et Omslag Sted indenfor den franske Syndikalisme, da er dette ingenlunde Tilfældet, idet den franske Syndikalisme i organisatorisk Henseende som sin Hovedhjørneste vedblivende knæsætter det føderalistiske Princip. Altsaa, Omslaget maa søges paa et andet Punkt: Syndikalismens Taktik.

Kendetegnet for de franske Fagforeningers Arbejdsmaade er den saakaldte direkte Aktion, der er Syndikalismens Fortolkning af Karl Marx' Løsen: Arbejdernes Frigørelse skal være Arbejdernes eget Værk. Den direkte Aktion tager Sigte direkte mod den kapitalistiske Stat og det med denne organiserede Arbejdsgiverdømme. Den udføres enten individuelt eller gennem Organisationerne og tilsigter dels en øjeblikkelig Forbedring af Arbejdernes samfundsmæssige Stilling, dels en fremtidig Forbedring. Syndikalismen siger: Produktionen er det væsentlige i det sociale Liv. Al Produktion besørges af Producenterne,

o: Arbejderne. En Omdannelse af Samfundsforholdene maa derfor i første Linje betyde en Omdannelse af Produktionssystemet i den Retning, at Producenterne — altsaa Arbejderne — selv overtager Kontrollen og Reguleringen af Produktionsvæsenet og dergennem udelukker alle de Mellemlid, der karakteriserer det nuværende Produktionssystem. Dette Opgør maa være direkte mellem Producenterne og Produktionsmidlernes Ejere. Forholdet mellem disse to Parter er af en saadan Natur, at det udelukker alle Forhandlinger og Kompromisser. Kampen kan ikke sluttes, før Arbejderne absolut har besejret Kapitalistklassen.

Videre: da Arbejderne selv gennem deres Organisationer skal overtage Fremtidens Produktion og Fordeling, er Producenterne sig selv nok i denne Omdannelsesproces.

Det er disse Grundtanker, der har baaret den franske Syndikalisme frem, og hermed er samtidig givet Forklaringen til, at den saa intenst har kæmpet for sin Frihed, sin Uafhængighed af alle politiske Partier. Mange og bitre har de Kampe været, som Syndikalismen har udkæmpet med de socialdemokratiske Politikere — særlig mod Jules Guesde og de marxistiske Socialister — blot for at kunne bevare sin Selvstændighed. Paa samme Maade har Syndikalismen bekæmpet Anarkismen og Hervèismen, saaledes at den syndikalistiske Bevægelse vedblivende kunde være sig selv.

Nu er det imidlertid en Kendsgerning, at en stor Del Anarkister og Hervè-Tilhængere i de senere Aar med noget Held har trængt sig ind i C. G. T.'s (Landsorganisationen) Ledelse og misbrugt C. G. T.

som et Instrument for politisk Insurrektionalisme, søgt at gøre C. G. T. til et politisk Kamporgan mod Regeringen paa Bekostning af den økonomiske Kamp mod Arbejdsgiverdømmet. Et Udslag af disse Bestræbelser har været de bekendte 24 Timers Generalstrejker. Faren ved denne Kurs har Syndikalismens egenlige Førere straks indset, og det var imod disse politiske Insurrektionalister, at man gjorde Front paa Kongressen i Paris sidste Sommer.

Fra insurrektionalistisk Hold forelaa der nemlig et Forslag, der gik ud paa at erklære Generalstrejke d. 23. Sept. s. A. som Demonstration overfor Regeringens nye Værnepligtsforslag. Man begrundede dette Forslag med, at Regeringen ikke — efter de Mytterier, som var forekommet ved forskellige Regimenter i Anledning af Loven om forøget Værnepligt — vilde vove at tilbageholde den Aarsklasse, som var inde, endnu et Aar, af Frygt for aabent Oprør blandt Soldaterne. Fra modsat Hold blev det hævdet, at det var taktisk urigtigt at etablere Generalstrejke, da de værnepligtiges egen direkte Aktion var tilstrækkelig. Man pegede ogsaa paa, at Organisationerne ikke var stærke nok, idet alle disse »Generalstrejker« trættede Arbejderne. Overfor Insurrektionalisterne gjorde man gældende, at Generalstrejken ikke burde miskrediteres ved at bruges til Fremme af Formaal, der laa udenfor den økonomiske Klassekamps Felt.

I Virkeligheden er det dette Forslag og Forhandlingen derom, som har dannet Grundlaget for den socialistiske Presses Tale om Krise og Omslag i den franske Syndikalisme. Nej, intetsomhelst Omslag har

fundet Sted, fordi Syndikalistkongressen næsten enstemmigt tilbageviste Insurrektionalisternes Forslag.

Det er derfor ganske fejlagtigt, naar man i denne Beslutning overfor de hyppige Anvendelser af Generalstrejke har set en socialreformatorisk Strømkæntring. Intet viser bedre Urigtigheden af en saadan Antagelse end Syndikalismens Stilling til den antimilitaristiske Propaganda, som den altid har drevet med saa stor Energi. Paa en Række Fagkongresser, lige umiddelbart efter Pariser-Kongressen, vedtog saaledes en Række Fagforbund: Tekstilarbejderforbundet, Litograf-, Læderarbejder-, Keramik-Møbelarbejderforbundet skarpe Resolutioner, hvori de udtrykkeligt betonede Nødvendigheden af en kraftig antimilitaristisk Agitation mod den treaarige Værnepligtslov. Alle disse Forbund tilhører den reformistiske Fløj. Socialisternes Fører Jaurès bekræfter da ogsaa dette, idet han i Kongresdagene skrev bl. a.: »Hvis de Reaktionære tror, at Syndikalismen ikke længer vil være beredt til at gøre Modstand mod Regeringsattentat, mod militaristiske Foranstaltninger og skæbnesvangre Krigseventyr, saa bedrager de sig i høj Grad«.

Foruden Kongressens Afvisning af de politiske Insurrektionalisters Resolution har man imidlertid sporet et Omslag i den Tale, som Jernarbejderforbundets Sekretær Merrheim holdt, og hvori han — vendt mod 14 Dages Generalstrejkemændene — opfordrede til et alvorligere »korporativt Arbejde«, o: Arbejde for de praktiske Krav, kortere Arbejdstid, bedre Arbejdsforhold o. s. v. Merrheim mente ikke dermed, at Bevægelsen skulde føres ind i et reformistisk Spor; han vilde blot understrege, at de rent økonomiske og

faglige Klasseinteresser var det vigtigste for Syndikalismen — en Opfattelse, han yderligere radikaliserede paa Jernarbejdernes Fagkongres i September.

Da Pressen imidlertid har tillagt de syndikalistiske Føreres Udtalelser en Rækkevidde, som disse aldrig har tilsigtet, udsendte 22 af Syndikalismens førende Mænd i Efteraaret et Manifest, hvori de afgjort tilbageviste Beskyldningen om at ville slaa ind paa en reformistisk Fagforeningspolitik. Det hedder bl. a. i dette Manifest: »Man skal ikke komme og bebrejde os, at det er vort Ønske at se Arbejderbevægelsen slaa ind paa den reformistiske Metode. Det er længe siden, vi har brudt med den sociale Reformation, som ganske vist ikke er en Fornægtelse af voldsomme Midler, men som forudsætter — hvad der er farligere — et Samarbejde mellem Fagforeningerne og Regeringen og Arbejdsgiverne. Idag som igaar mener vi, at Syndikalismen ikke bør stræbe efter at søge Beskyttelse bag Statens bureaukratiske Mekanisme, men stræbe efter at forstyrre den og ved sine egne Anstrængelser, ved en selvstændig Aktion, at lægge Grunden til Morgendagens Samfund«. Og i Tilknytning hertil kan nævnes en Række Resolutioner fra Fagkongresser, der alle søger at fastslaa, at Syndikalismen vedblivende er Syndikalisme.

Pariser-Kongressen betyder derfor intet Omslag i Bevægelsen. Der er kun sket dette, at de oprørske Elementer, der ønsker at bruge C. G. T. til politiske Formaal, er blevet trængt tilbage. Principielt har man ikke forkastet den politiske Kamp mod Regeringen, men anvist den Plads i anden Række. Tyngdepunktet

i Arbejderklassens Kamp maa som før hvile paa det økonomiske Omraade, i den direkte Aktion mod den kapitalistiske Klasse. Og dette Synspunkt har altid været raadende indenfor den syndikalistiske Bevægelse. Nogen Krise kan der derfor ikke være Tale om, kun en Krystallisering. Derimod er det sandsynligt, at den franske Syndikalisme i Fremtiden vil komme til at gennemgaa en Krise, idet Syndikalismen siden den internationale Kongres i London 1913 er ophørt med at være en specifik fransk Fremtoning og er blevet Led i en verdensomfattende Bevægelse. Den franske Syndikalisme vil derved optage nye Bestanddele i sig. Ikke mindst vil en Befrugtning af Ideer fra angelsaksisk Side kunne medvirke til, at den franske Syndikalisme vil undergaa den Forvandlingsproces, der er nødvendig for enhver Bevægelse, som ikke vil indskrænke sig til en blot sekterisk Bevægelse, men vil have Indflydelse paa det praktiske økonomiske Liv. Skønt ung af Alder har Syndikalismen som social Fremtoning Krav paa Opmærksomhed fra alle deres Side, der sysler med Samfundsvidenskaben, og uden Overdrivelse tør det hævdes, at Syndikalismens Teorier og Taktik vil spille en fremtrædende Rolle i Fremtidens Kampe mellem Kapital og Arbejde. Netop ved sin revolutionære Kamptaktik, der ikke blot vender sig imod Kapitalismen og Staten, men tillige mod hele det reformistiske Fagforeningssystem, synes Syndikalismen at ville indvarsle et Afsnit i de sociale Kampes Historie, der føres efter mere voldsomme og uforsonlige Linjer end nogensinde før.